

2. lekce – sněhová kalamita

14.1.2017

Milí rodiče, jak už vám děti doma jistě vyprávěly, měli jsme plno zážitků. Vyjeli jsme jako obvykle ze všech tří zastávek. Už po cestě na Karlovy Vary nás obklopoval místy navátý sníh, který převyšoval

střechy osobních aut. Silnice byla pěkně rozsolená, místy naopak plná sněhu nebo ledu. Ale s panem řidičem Mírou jsme se ničeho nebáli. Náš autobus jel jakoby nic. I přes horší silnice jsme byli v 9 hodin v areálu Plešivec, tedy asi 300 m před ním. Kde i nás zastavila stojící auta. Od provozovatelů areálu jsme se dozvěděli, že je areál „zatím uzavřen“, ale parkoviště

nebude otevřeno vůbec. Následovalo tedy asi půlkilometrové couvání zpět na křižovatku a jízda k dolní stanici areálu do Pstruží. Mezi tím jsme se dozvěděli, že areál otevřen nebude, a proto jsme pokračovali na Pernink. Náš náhradní areál, který jsme měli domluvený, jsme museli zavrhnout rovnou, protože silnice k němu vedoucí byla pro autobus nesjízdná už ráno. Mezi tím, jsme se doslova brodili sněhem na vedlejších silnicích, z dodávky vyskákali instruktoři i babička a dědeček, kteří jeli s námi navíc a všichni poctivě tlačili dodávku, kterou zastavily stojící osobáky v kopci. Tady ještě autobus odolal. Dojeli jsme na parkoviště jednoho z areálů na Perninku, ale zhodnotili jsme, že tento kopec není vhodný pro začátečníky a pokročilí by toho měli plné brejle :) Vydali jsme se prozkoumat další areál tady na Perninku zatím v dodávce. Narazili jsme na velmi ochotného správce, který naši situaci pochopil a pomohl nám, jak to šlo. Povolali jsme tedy autobus. Ten se však nemohl dostat z parkoviště, kde na nás čekal, protože za těch 20 min co jsme byli pryč, byl zatarasen dalšími třemi autobusy, resp. vystupujícími dětmi a nebylo možné prostě z parkoviště vyjet. Po téměř třičtvrtě hodině se autobus objevil před areálem, do té doby nám pan správce vyklidil parkoviště od ostatních aut, aby se tam náš autobus vešel. Bohužel pan řidič usoudil, že není možné se na parkoviště vytočit. Pak pokračoval tedy v jízdě a hledal vhodné místo k otočení. To se nikde neobjevilo, místo toho potkal viadukt kam se pětimetrový kolos na výšku prostě nenaštouchal. Následovalo tedy odhrabání sněhové bariéry vjezdu na lesní cestu, protože couvání 2 km bylo nemožné. Naštěstí nám pomohl chatař, který svým traktůrkem udělal obrovskou

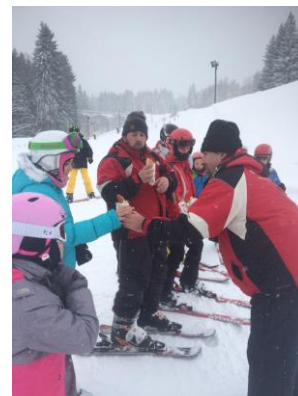

práci. Autobus se tedy otočil a přijel zpět před areál, kde jsme zastavili dopravu, děti vyskákaly, my jsme vyndali lyže a boty a autobus zase odjel. Děti jezdily na kratším, ale pěkně upraveném širokém kopci, který byl pro výuku parádní. Trochu jsme si sice postály ve frontě, ale to ji zas tak nevadilo. Děti se při setkání mohli zdravít a některé holčičky dokonce objímat. Začátečníci na prknech si opět kus vyšlápli a mrňouskové jezdili v parádním dětském parku s malým provazovým vlekem plným branek a slalomů. Nejvíc je ale bavil lyžařský kolotoč.

Pro Pepíka a mě ale nastalo další řešení. Co budeme jíst? Oběd jsme měli domluvený v boudě, kam se

není možné dostat. Tady nás nenakrmí, protože na 65 lidí navíc prostě zařízení nejsou. Vymysleli jsme tedy alespoň párek v rohlíku, protože ten si děti mohli sníst venku. Jo, to by šlo, párků máme dost, ale rohlíků ne. Naše expedice tedy pokračovala výletem do města, shánění obchodu a 70 rohlíků. Světe div se, byli jsme úspěšní. Dovezli jsme tedy rohlíky na sjezdovku a ve stánku se rozjela výroba našich hotdogů, které jsme servírovali dětem přímo do fronty na vleku. Myslím, že tahle varianta byla pro všechny výborná, protože děti si na párku v rohlíku s kečupem pomlaskávali. Cesta domů už probíhala dobře pro ty v autobuse, dodávku jsme si ještě jednou za pomoci jejího osazenstva v kopci postrčili, když uvízla břichem v třicetacentimetrovém voraništi sněhu na cestě. Takže výlet to byl nestandardní, plný zážitků, které doufám vykompenzují trochu méně lyžování. Je třeba dodat, že děti byly spokojené a skvělému řidiči, který to dnes opravdu neměl jednoduché i zatleskaly. A my moc děkujeme také.

Omlouvám se, že bude méně fotek, protože zařizování toho, kde budeme jezdit a co budeme jíst nás stálo všechn čas, takže jsme si ani neobuli přezkácce a tak fotky pocházejí jen z dolní části areálu, nejsou tedy akční. Bylo znát, že jsme na druhé lekci Snowboardáci si byli jistější a trávili víc času na prkně než na zemi. Pokročilí lyžaři už také jezdili s větší jistotou. Nejvýraznější pokroky jsou samozřejmě vidět u začátečníků a to se také projevilo v dětském parku i při závěrečném sjíždění k ostatním. Naši nejlepší se zatím

věnovali pilování stylu. Jsme rádi, že se nám i dnes přes veškeré komplikace podařilo děti obout do lyží a posouvat jejich hranice.

Ztráty a nálezy:

My jsme nenašli nic, pokud nepostrádáte něco vy, je to v pořádku.

Jídlo:

Párek v rohlíku. Oproti standardní ceně 25 Kč jsme dostali slevu 5 Kč a rohlíky koupené v krámu jsme dětem zasponzorovali my. Dnešní oběd vás tedy stál 20 Kč.

Skipas:

Dnešní Skipas stál 180 Kč.

Snowboardisté začátečníci opět „šlapali“ peníze tedy převádíme do další lekce.

Peníze na příště:

Ti, co nebyli na 2. lekci a nejsou snowboardisté začátečníci (nemají tedy u nás nic) přinesou 350 Kč.

Snowboardisté začátečníci (S3) přinesou na 3. lekci jen 20 Kč (za hotdog na 2. lekci, 250 Kč máme z 1. lekce a 100 Kč z 2. lekce)

Všichni ostatní jen 200 Kč. (Ráno jsme od vás dostali 350 Kč. Utratili jsme 180 Kč za skipas a 20 Kč za hotdog. 150 Kč nám tedy zbylo na příští lekci.)

Klaudie Sedláčková 250 Kč, Fanda Košťálek 100 Kč.

No a do příští soboty prohlížejte, lajkujte, komentujte, hodnotte naší Skiškolu na <https://www.facebook.com/SkiSkola.cz> jsou tu fotky z druhé lekce.

Děkujeme,

Bára, Lucka, Týna, Matěj, Kuba, Bobeš, Bohouš, Pepík a Pavel

SKOL!

Pavel Kroupa a Pepík Sutnar

+420 604 401 415, +420 603 581 407

www.skiskola.cz, www.facebook.com/skiskola